

Et Mindretal (Octavius Hansen) anser det for at være korrekt, at de „Oplysninger og Aktstykker“, som Statsrevisorerne under Udøvelsen af deres Hverv overensstemmende med Grundlovens § 50 have indhentet til Supplering af de Oplysninger, som indeholdes i Statsregnskabet, bringes til Rigsdagens og Offentlighedens Kundskab ved at aftrykkes i Statsrevisorerenes Betænkning. Det er ikke Statsrevisorerne, men Rigsdagen, som ifølge Grundlovens § 50 skal tage Beslutning med Hensyn til Statsregnskabet, og selv hvor der efter Statsrevisorerenes Formening ikke foreligger Overskridelse af en Bevilling eller Tilføjeelse af de Forsætninger, hvorunder en Bevilling er givet, kan det være af Betydning, at Rigsdagen faar Lejlighed til at blive bekendt med de af Statsrevisorerne indhentede „Oplysninger og Aktstykker“. Lige overfor dette Hensyn er det formentlig af underordnet Betydning, om der ogsaa af og til skulde blive optaget i Statsrevisorerenes Betænkning Oplysninger, som Rigsdagen maatte finde at være uden Interesse. — Mindretallet kan derimod ganske tiltræde Flertallets Slutningsbemærkning.

Udvalget forudsætter endnu følgende:

Som det af det efterfølgende vil ses, har Statsrevisionen forment, at der i flere Tilfælde, hvor den paagældende Konto er bleven overskreden, burde have været søgt Hjemmel for disse Overskridelser paa Tillægsbevillingsloven, men at Udvalgets Flertal i afstillelse af disse Tilfælde ikke har kunnet slutte sig hertil. Flertallet formener nemlig, at Grundlovens § 49 i Reglen kun gør det nødvendigt at optage en Overskridelse af en paa Finansloven givet Bevilling paa Forslaget til Tillægsbevillingsloven, naar det enten er klart, at Bevillingen ikke er et blot Overslag, men et bestemt afgrænset Beløb, der er stillet til Raadighed, eller hvor Udgiften ligger uden for Forsætningerne for Bevillingen, hvorhos det selv i saadanne Tilfælde formentlig bør tages i Betragtning, om det Beløb, som foranlediger Overskridelsen, har maattet anvendes, eller dets Anvendelse dog har kunnet forudses paa et Tidspunkt, da det endnu var muligt at søge Hjemmel for Anvendelsen paa Forslaget til Tillægsbevillingsloven. — I alle andre Tilfælde anser Flertallet Administrationen berettiget til paa sit Ansvar at afholde den paagældende Udgift og at overlade til Statsrevisionens Bedømmelse, om dens Afholdelse ud over Bevillingen har været forsvarelig og betimelig.

Det ovenfor nævnte Mindretal er med Flertallet enig i, at Tillægsbevilling bør søges, hvor en Udgift er afholdt eller agtes afholdt under en Bevillingskonto, som ikke kan anses for at være kalkulatorisk, med Overskridelse af samme, eller hvor en Udgift, selv uden Overskridelse af et bevilget Beløb, ikke ligger indenfor Bevillingens Forsætninger. Men selv hvor Forholdet stiller sig anderledes, mener Mindretallet, at Tillægsbevilling bør søges, naar den paagældende Udgift er afholdt, eller paatænkes afholdt, paa et Tidspunkt, da det endnu var muligt at faa en dertil svarende Post (eventuelt som kalkulatorisk) optagen paa Tillægsbevillingsloven, forudsat selvfølgelig, at det til saadant Tidspunkt har kunnet skønnes, at en Overskridelse vilde indtræde. Og da saadan Hjemmel vil kunne søges ved Ændrings- eller Tillægsforslag til Tillægsbevillingsloven, saa længe denne endnu er under Behandling i Rigsdagen, hvilket den i Reglen vil være indtil henimod Slutningen af Finansaaret, maa Reglen efter Mindretallets Opfattelse blive den, at Tillægsbevilling bør søges, hvor det blot har været muligt. Dette stemmer formentlig ogsaa bedst med Grundlovens § 49. Ved Bevillinger, der utvivlsomt ere kalkulatoriske, erkender Mindretallet dog, at Reglen ikke strengt vil kunne gennemføres. Naar en Udgift er afholdt uden Hjemmel, er det Statsrevisorerenes Pligt at gøre opmærksom derpaa og Rigsdagens Sag at tage Beslutning i den Anledning.